

Liliacul și rândunelele

Alecu Donici

Odată, neamul rândunesc
Având o mare ură
Pe neamul șoricesc,

Pentru că ouăle din cuiburi ei le fură,
Au hotărât fără cruțare,
Pe toți prinzându-i, să-i omoare.

Și iarăși, cea întâi robită zburătoare
Au fost un liliac sub streșină robit.

El însă au protestuit,
Înfățișând dovezi aripile ce are,
Că nu-i din neamul șoricesc,
Și prin acesta chip au dobândit iertare.
Dar rândunelele un alt război pornesc,

Asupra tuturor
Aname păsări mici, ce sunt de sama lor,
Și iarăși, cea întâi robită zburătoare,
Același liliac au fost; cu gură mare

Că el nu-i pasăre nicicum,
Pentru că pene n-are,

Scăpând asemenea de moarte și acum.

Așa istețul liliac
Din două întâmplări cu minte au scăpat;
Dar starea-i fizică nu e de lăudat,
Căci el, după proverb: nici turc nu-i, nici turlac
Și tristă soartă au acei din poporeni
Ce nu sunt nicăieri statornici cetățeni.